

RENAIXIMENT

El Bimestral Valencianiste

PREU: Sempre gratuït

DÉNIA

Juliol – Agost 2025 – Número 58

Ana Maria Ibars Ibars
escriptora valenciana

ACLARIMENT: Esta publicació està redactada en les Normes d'El Puig. Encara que és una obra colectiva, l'encarregat de la redacció final de cada article té llibertat per a fer-ho en la normativa d'accentuació de la seua preferència. Este tema és motiu de debat, pero no de divisió, entre nosatres.

Gmail rocchabas2018@gmail.com **Twitter** [@CulturalRoc](https://twitter.com/CulturalRoc) **Facebook.** [@rocchabas](https://www.facebook.com/rocchabas)

SUMARI

PORTADA: Retrat fotogràfic, autor: Antonio Gómez Feu.

EDITORIAL: Ana Maria Ibars Ibars. Per Roc Chabàs Associació.

Giner, el Sinonimiste. Per Xaverio Ballester.

Rogle Editorial. Els nous presuposts, lo bo i lo roïn. Per Rogle Constanti Llombart.

Els Nostres Personages Valencians. Maria de Castella. Per Juli Moreno i Moreno.

Les Nostres Rondalles Valencianes. El lladre i el penjat. Per J. M^a. Guinot i Galàn.

Patrimoni Valencià. Monasteri de Sant Vicent de la Roqueta. Per Rogle Constanti Llombart.

Resenya bibliogràfica. *El Príncip*, de Maquiavel. Per Rogle Constanti Llombart.

Racó Pilota Valenciana. Cap a un estiu redonet. Per Aureli López.

MANIFEST DE CONVENCIO VALENCIANISTA

Històries de Dénia. Els efectes perniciosos dels cines de Dénia. Per Roc Chabàs Associació.

Si bufa vent de llevant, aigua per davant... Per Roc Chabàs Associació.

El mercat dominical. Per Roc Chabàs Associació.

COLABORA EN L'ASSOCIACIÓ CULTURAL ROC CHABÀS

Donar difusió ad esta publicació és la millor forma de col·laborar en nosatres. També pots fer-te **soci** (40€ a l'any), i t'enviarem per correu en PDF tots els números que es publiquen durant l'any. Si tens voluntat de fer alguna aportació econòmica, també te quedariem molt agraïts.

NOTA DE LA REDACCIÓ.

Els articles que van firmats són de l'exclusiva responsabilitat de l'autor. L'equip que confecciona esta revista convida als afiliats i simpatitzants de l'Associació; per a que fent us de la democràcia interna que hem promés respectar, expressen lliurement les seues opinions sense més límits que els impostos pels estatuts de l'Associació.

SALUTACIONS

Ana Maria Ibars Ibars

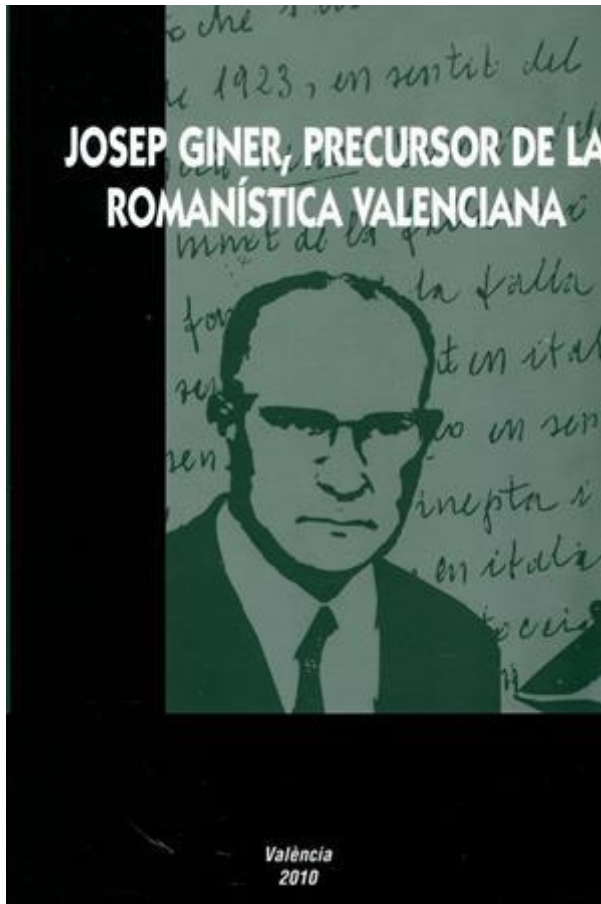
Ana Maria Ibars Ibars (València, 29 de febrer de 1892 - València, 9 de gener de 1965) va ser una escriptora i docent originària de València, coneguda també com Maria Ibars o Maria Ibars Ibars. Va passar la seua infància i adolescència en Dénia, en una casa situada en la partida dels Campuços, lo que va inspirar un dels seus llibres titulat *Poemes de Penyamar: a l'ombra del Mongó* (1949). Va ser mare de la pedagoga Raquel Payà. La seua producció lliterària inclou poemes i relats en castellà i valencià. Durant la dècada de 1930, va estar vinculada a Lo Rat Penat i va participar en diverses activitats d'esta institució. En Dénia, hi ha un Institut d'Educació Secundària que du el seu nom, i des de febrer de 2016, és considerada filla adoptiva d'esta localitat del Marquesat de Dénia. Segons l'article de Pilar Navarrés i Borràs, l'obra lliterària d'Ibars, segons Tomàs Llopis, se situa en l'intersecció del romanticisme, el costumisme i el naturalisme, reflectint la complexitat d'una societat en la que encara perduraven certes tradicions.

Les tradicions populars. Es descriu en detall un paisatge, el que es troba a l'ombra del Mongó, aixina com la vida quotidiana que es desenrolla en ell, a través de retrats minuciosos dels personages que l'habiten i de les seues costums, utilisant un llenguatge poètic, clar i accessible per al lector, que reflectix el seu amor per la seua terra.

Si el paisatge com a tema manifesta el seu caràcter valencianiste, la seua obra també s'inscriu en una lliteratura femenina. Maria Ibars mai va deixar per escrit la seua postura sobre el moviment feministe ni sobre les seues demandes, per lo que devem recolzar-nos en els indicis que la seua obra nos oferix per a deduir la seua opinió. A pesar del seu conservadurisme relatiu, que la du a preferir els models d'una societat tradicional en decliu i els condicionaments morals de la seua profunda religiositat, la problemàtica de l'abús sexual masculí es convertix en una de les constants en la lliteratura d'Ibars; aixina, l'escriptora va deure observar en simpatia les accions de les dones que buscaven obtindre mijos de defensa en est àmbit. La seua perspectiva femenina, aixina com el seu compromís constant davant les desiguals condicions de vida que enfronten les dones, és potser l'aspecte més atractiu i vibrant.

Maria Ibars és una de les poques escriptores de València en una época en la que les dones s'esforçaven per fer-se un lloc en tots els àmbits culturals i socials. En el seu cas, les seues característiques distintives són ser dona, valencianista i catòlica.

GINER, EL SINONIMISTE

Ni intel·lectualment ni moral Josep Giner i Marco fon el pijor dins la colla d'okupallengües i venuts. Contrariament als grans *popes*, el fumanchú de Sueca i el copròfil de Burjassot, ell mai canvià les seues idees d'acort al vent que bufava, mai tragué profit dels canvis polítics, Giner es mantingué sempre fidel als seus primerencs ideals.

Naixqué Giner, capicasaler, en 1912 en lo carrer Bonaire; en 26 anys, eixercint la seua professió de telegrafiste, pergué la cama dreta en un bombardeig. La guerra civil li impedí d'arrematar els seus estudis filològics, la seua verdadera vocació, i acaba llicenciant-se en 1946. Expedientat i represaliat en acabar la guerra, l'experiència vixcuda deixà alguns traumes en aquell home grandot, com ara una certa enrònia persecutòria que potser li dugué a firmar moltes obres com a Guillem Renat i Ferrís (en "i" tònica), gastant alguns dels llinages dels yayos. Ya abans de la guerra fon Giner u dels valencians seduïts pels messages

eugènesics (millorar la raça) i euglotològics (millorar la llengua) de l'ingenier-químic català Pompeu Fabra, de la qual causa fon sempre un contumaç colaboracioniste. El també fabriste Coromines li calificà de "patriota incomparable", pero el més exitós dels colaboracionistes valencians, el pope suecà, el tachà d'orat ("boig, i no parle metafòricament") i inaprofitable. Giner fon sempre un perdedor. L'atre, un guanyador, un aprofitat. Preferim els perdedors.

Podríem dir que l'*inaprofitable* dedicà tots els seus esforços i recursos a fiscalisar els treballs forçats d'unificar les tres grans *continua* hispànics de l'antic grup llingüístic llemosí, pero Giner, llingüiste en bona formació, fon pronte conscient de les dificultats del fabriste desafiü de fabricar una sola llengua per a una quimèrica única *nació* a l'hora d'afrontar l'híspida qüestió del revel, insubordinat, indòcil valencià ¡Al tall! Honestament s'ha de reconèixer que, inclús posant per damunt de la ciència llingüística l'ideologia política (ací Giner fon un vulgar supremaciste, un anexioniste més), alguns reptes eren pràcticament insuperables per a un llingüiste professional. En una praxis metodològica ben diferent de la de Manuel Sanchis, qui, senzillament, en totes i cada una de les alternatives possibles (antic – modern, lliterari – popular, general – dialectal...) sempre s'apanyava per a dictaminar la supremacia de la forma catalana, la primera proposta d'*Endlösung* o 'solució final' a la "qüestió valenciana" de Giner fon molt original; coherent en l'ideari fabriste, pero, per això mateix, totalment ridícula. El prefabricat llingüicidi era, en tot cas, manco humiliant que el de Sanchis. No és que el valencià fora una llengua inferior —incomparable en la bellea i dignitat del *superior* català des de tots els paràmetres— i, per tant, una llengua per a exterminar. No, si el valencià —pensava Giner— és lo mateix, no pot ser inferior. L'aporia es resolía en una garrameria gosà, en un truc dialèctic: ¡sinonímia! Si balears, catalans i valencians teníem una única, gran i lliure llengua, les òbvies diferències no podien explicar-se com a diferències locals, perque un dialecte és sempre ¡perill! una llengua en potència.

Solució: per efecte d'una brutal *reductio ad absurdum* les paraules pròpies i privatives del valencià —propongué Giner— serien simplement... sí, això mateix: ¡sinònims del català! (“Sinònims dins la nostra llengua”, 1934).

La política d'extermini de lo —presuntament— lleig i impur de la *nostra* llengua quedava ara substituïda per una segregació en benefici de lo pur i bell de la *llur* llengua.

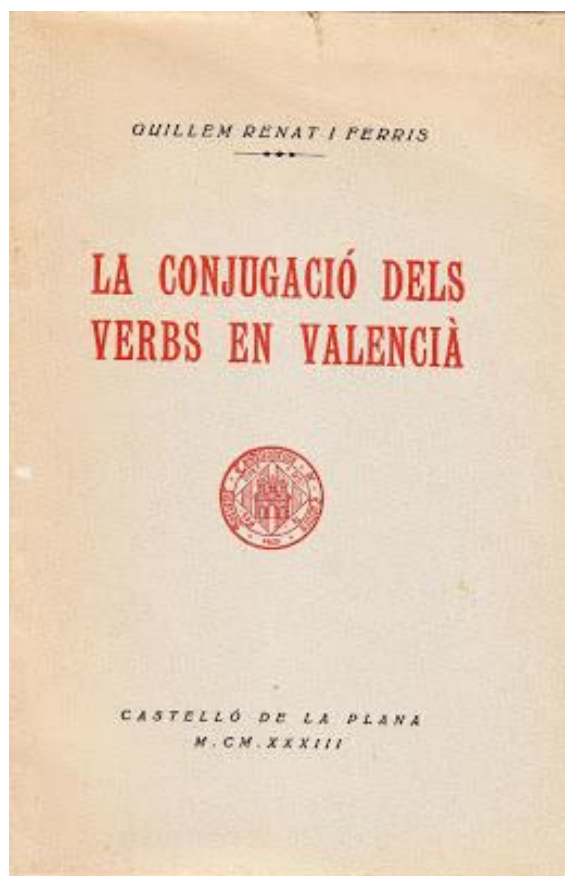
A diferència de Sanchis, el primer Giner (més tart seria més fabriste que Fabra) encara tolerava el lèxic valencià —òbviament sols per a usos locals i no per a la llengua Una— en certs pràctics casos. Giner i Marco (= Jané i Marc en la *noble* llengua uniformà) marcava (en un asterisc) aquelles veus que considerava necessàriament reemplaçables pels *sinònims* valencians: *agranar* — **escombrar*, *bacora* — **figa-glor*, *birbar* — **eixarcolar*, *borumballa* — **encenall*, *calça* — **mitja*, *dacsa* — **blat de moro*, *melic* — **llombrígol*... pero en uns atres casos, no calia substituir la *variant* catalana: *alacrà* – *escorpi*, *albelló* – *claveguera*, *algeps* – *guix*, *clevill* – *escletxa*, *corbella* – *falç*, *fardacho* – *llangardaix*, *gesmil* – *llessamí*...

“Acertar errant”, diria Joaquim Balader: posant el dit acusador sobre el fet diferencial per a justificar-lo ans d'aniquilar-lo, Giner mos donà una primera útil llista de més de 200 veus valencianes genuïnes, patrimonials, reals... i paralelament mos senyalà els elements intrusius i agressors: ¿botifarraes? ¡fuig, fuig! Ara be, la lògica del procediment era i és indefenible des de la ciència llingüística.

En efecte, si continuàrem eixa reducció a l'absurt, podríem igualment dir que veus quals *alacrà* – *alacrán*, *borumballa* – *virutas*, *clevill* – *grieta*, *dacsa* – *maíz* etc. etc. constituïxen també parells de *sinònims*.

La veritat és ben diferent: català y valencià tenen cada u, per descomtat, els seus propis i veraders sinònims. Un valencià pot a sovint triar esta o aquella paraula del lèxic disponible i gastar-la lliurament.

Un eixemple: segons el propi Giner la paraula *abonegar* era la més bonica del valencià en expressar l'idea de ‘bonegar’, ‘funyar’, ‘marmolar’ o ‘rep[r]endre’ per mig d'un derivat de *bo*. Ometent ara la qüestió de l'eventual veracitat de l'etimologia proposta, direm que *abonegar*, *bonegar*, *funyar*, *marmolar* o *rep[r]endre* sí són sinònims en valencià, que *barrumballa*, *barumballa*, *bolumballa*, *borrumballa*, *borumballa*, *bromballa*, *brumballa*, *burumballes* sí son variants diacròniques, diatòpiques, dialectals, pero que *borumballa* – *encenall* – *virutas* no són sinònims, com tampoc són sinònims *Giner* i *Jané*. Si fora aixina, també mosatros podríem nomenar *valencians* secessionistes als catalans ¿no, noi?

EDITORIAL

Els nous presuposts, lo bo i lo roïn

A finals de maig, el dia 29, eren aprovats els presuposts de la **Generalitat Valenciana**; la llei se publicava el dia 31. Els contes no han estat exents de polemiques. En especial, en tant que associacio que usa i defen la llengua valenciana, nos volem fer reso de lo que ha significat la reduccio de

subvencions al catalanisme, incloent una important rebaixa de l'assignacio a la **AVLI**. La seua presidenta, per supost, no tardà en astralejar sobre el tema.

Hem de recordar que la AVLI te marcat, per la seua **lleï de creacio**, com a objectiu prioritari la normativisacio del valencià i fer-ho d'acort en la tradicio grafica d'esta llengua; ademes, tambe te el de velar per l'us normal del valencià i defendre la seua denominacio i entitat. Just tot lo que no fa. Ya s'ha encarregat, a base de subterfugis i circumloquis, d'acorts que sobrepassen les seues funcions i ambit d'actuacio, de bregar per una "llengua comuna compartida" en detriment del valencià genuï.

Es possible que a partir d'ara, sense tants recursos per a balafiar, es dedique mes a les **finalitats** mentades –per mes que no nos agraden– i deixe d'actuar com una entitat cultural qualsevol que s'autopromociona, que edita obres que res tenen que vore en eixes finalitats –si no es una atra vegada per una retorçada llectura de la llei– i instiga sense mida a favor de negar la realitat de la llengua valenciana, obviant l'existencia d'una visio totalment oposta sobre l'orige, denominacio, norma i us que protagonisen unes atres institucions que, encara que no estatutaries, son tan llegendaries o mes que un ent que a penes ha complit una vintena d'anys, mentres que aquelles duen mes d'un segle velant per la llengua valenciana: lligga's **Lo Rat Penat o la Real Acadèmia de Cultura Valenciana**.

Està clar que la decisio d'este retall es cosa de **Vox** i no dubtem que als del **PP**, pares de la criatura academica, els deu d'haver sentat a monto mal; pero aci ya sabem que estos se dediquen a la traïcio des dels temps de **Zaplana**, que nos vengue per uns vots de **Convergència i Unió** que portaren a **Aznar** a instal·lar-se en el poder.

Per un altre costat, què estrany resulta trobar directius del partit que governa ara en la Generalitat, diputacions i grans ajuntaments sentir-los parlar en valencià; lo seu es sempre el **castellano** i, de quan en quan, usen el pseudocatàla oficial que –pensen ells, en la seua ignorància– els eleva a l'Olimp de la cultura. En el cas de Vox, no sentirem el català, però tampoc massa el valencià; ni, lo que és pitjor, intenció de que açò canvie en un futur. Però els presuposts duen una de calç i una altra d'arena, i per a parlar d'esta última volem recordar que el mes de juny, per al valencianisme –també deuria ser per als valencians en general– té connotacions negatives: el dia 29 de l'any **1707** el **Borbo Felip V** firmava el Decret del Casón del Buen Retiro –conegut com de **Nova Planta**– en **Madrid**. Se nos privava d'una legislació singular i secular. Era la seua manera de castigar-nos com a poble, humiliació que mai volgue rectificar, a pesar de les supliques que se li elevaren. No es tracta de recobrar aquelles ja antigues lleis, però sí nos cap demanar la seua derogació, puix per ad algun tribunal encara té “vigència” aquella abolició, i en açò se recolza a l'hora de considerar el **Dret Civil valencià** incorporat en la reforma de l'Estatut de 2006, inconstitucional.

Puix bé, els presuposts de la Generalitat han deixat sense subvencions a l'**Associació de Juristes Valencians i a la Càtedra de Derecho Foral Valenciano**, dos associacions que han treballat per a aconseguir el reconeixement del Dret Civil valencià. La raó és que Vox està en contra dels drets forals en Espanya. És cert que el rebuig de Vox als drets particulars forma part del seu projecte polític, però si el seu ideari és el de l'igualtat de tots els espanyols, ¿per què insisteix en mantindre esta desigualtat? ¿Els valencians no podem gojar de lo que uns altres sí? ¿No hauria de ser: o tots o ningú? Si algun dia poden llevar el dret civil a tots, compliran el seu ensomí jacobí, mentre tant, el fet de negar-ho als valencians ¿de quina manera els allunya del seu objectiu? Al final, d'una manera o d'una altra, a pagar-ho els valencians.

Nos permetran que acabem en una menció pròpia, i és que en el **Rogle Constantí Llombart** afrontem este juny en un altre ànim, i és que, de la goteta d'aigua que supón la nostra labor en l'immensa mar, nos sentim orgullosos. Complim 20 anys d'existència com a associació, tenim ja un bagatge com a entitat, hem seguit capaços de publicar 225 bolletins **Rogle**, però a més hem juntat una bona col·lecció de documents d'interès publicats en la nostra web, hem protagonitzat algunes activitats culturals i hem confeccionat llibres i recuperat materials transcendents per a la nostra idiosincrasia, i ara, en els dos últims anys, hem iniciat una col·lecció de publicacions –la col·lecció **Raons del Rogle**– que nos satisfà i en la que pensem que estem aportant en cada nou treball un poc més al coneixement de la nostra cultura i arguments per a afiançar-nos en la nostra singularitat com a poble.

Volem agrair als lectors la seua fidelitat i els seus ànims, que nos encoragen a seguir avançant en esta línia de promoció i defensa de la llengua, la cultura i la realitat del poble valencià.

Rogle Constantí Llombart

Els nostres personages valencians

Maria de Castella

(Segovia, 1401 – Valencia ciutat, 1458)

Maria de Castella i Lancaster fon filla d'Enric III de Castella i de Catalina de Lancaster, membre per tant de la dinastia dels Trastamara. Ademes d'Infanta de Castella, com a primogenita ostentà el titol de princesa d'Asturies (1402-1405).

Segons les croniques gojà d'una esmerada educacio, puix en un primer moment son pare la compromete en matrimoni, practicament des del seu naiximent, en el seu cosí germa, el princip Alfons d'Arago, fill de son tio patern Ferran I. En naixer el seu germa Juan, en 1405, la desplaçà en el seu dret a la successio al tro castella.

Maria contrague matrimoni en el princip Alfons en la Seu de Valencia (12-10-1415), oficiant la cerimonia el papa Benet XIII. La ciutat preparà unes fastuoses festes per ad est acontenyiment. Des d'un primer moment este casament concertat no fon mes que un compromís i Alfons mai li demostrà afecte; ben al contrari, des de molt pronte se li atribeixen relacions extramatrimonials, provablement en Margarita de Híjar, dama de la reina, i inclus pareix ser que sentia inclinacio per la seua cunyada, l'infanta Catalina. D'estos amorius provablement naixque un fill, i tambe se sap que Margarita muigue de manera estranya, assassinada, atribuint-se la causa de la seua mort ad eixes relacions en el futur rei.

Maria sempre li guardaria fidelitat al seu espos, del que estava enamorada i al que admirava a pesar de saber dels seus amorius. Alfons, que reinaria des de 1416 com Alfons V d'Arago (III de Valencia) i que ha passat a l'història en el sobrenom del Magnanim, era un home ben plantat, destre en les armes i en la guerra, en una formacio exquisita, sempre a la moda, que sabe rodejar-se d'artistes, lletresats i persones cultes. La seua cort resultava atractiva per als artistes i homens de lletres, convertint-se en un reclam puix gojaven del mecenatge que els proporcionava el mateix rei, un rei estretament vinculat a una Valencia prospera, una urbs en creiximent habitada per comerciants i artesans i centre d'atraccio migratoria, que el recolzaria en totes les seues empreses.

Alfons inicià una politica d'expansio mediterranea. En 1420 embarca cap a Italia, i de nou en 1432, sent capturat en la batalla de Ponza (1435), corrent el rescat a carrec dels valencians. Assediaria Nàpols, que fon conquistada en 1443, i esta ciutat es convertiria en el lloc de residencia de la seua cort, declinant en la seua esposa totes les responsabilitats de govern de les seues possessions peninsulars.

Maria es convertiria en una notable governadora que velaria pels interessos del rei, inclus havent-se d'enfrontar en alguna ocasio a la seua familia castellana, al seu germa, el rei Juan II, i als mateixos cunyats seus, els Infants d'Arago. Dona que l'historiografia qualifica de virtuosa, sensata i justa, governà en prudencia i en l'apreci del seus subdits.

La reina Maria es troba vinculada directament al Monasteri de la Trinitat. Disposta a reformar la relaxació espiritual de molts convents i ordens, es decidí per expulsar als trinitaris que ocupaven un convent proper al Palau Real, els quals eren motiu de gran escàndol i murmuració per tota la ciutat per la seua conducta immoral, i aconseguí del Papa Eugeni IV (bules de 1444 i 1445) la nova fundació en l'instal·lació provisional de clarisses que procedien del convent de Santa Clara de Gandia, clarisses a les que la reina tenia gran afecte puix en eixa orde s'educà en Tordesillas. El Monasteri de la Santíssima Trinitat gojà del favor real i allí es a on ingressaria Leonor de Villena com a novícia el 28 de febrer de 1446, professant el 25 de març d'eixe any. Leonor era neboda-cosina de la reina, la qual l'havia criada com a una filla en el Palau Real. Es tractava de la filla il·legítima del Marqués de Villena, Leonor Manuel, i arribà a ser l'abadesa de la Trinitat, passant a l'història en el nom que trià de novícia, Isabel, Sor Isabel de Villena. Sor Isabel arribaria a ser, a més de superiora i abadesa de la Trinitat, una de les més notables figures femenines de la seua època, autora del *Tractat de la Passio*, de *Speculum animae* -atribuïda- i sobre tot de la *Vita Christi*. El convent es convertí en un cenacle cultural privilegiat que gojà del favor real i en el qual la reina fruí d'una altra casa. Lluny del tracaleig de la cort, se retirava allí en ocasions gràcies a una bula papal que li permetia la seua estança en aquell monasteri, que era de clausura però també fundació seua.

El bon fer de la reina Maria feu que conseguís el respecte i l'admiració dels seus contemporanis. Intervingué en la pacificació de conflictes en Castella i en els comtats catalans, i aconseguí finançament per a les empreses del seu marit, especialment del Consell i de les arque valencianes, lo qual segurament feu que el Magnanim mostrara preferència pel Regne de València, al que mai tornà després del seu establiment en Nàpols però al que cedirà privilegis, part de la seua rica biblioteca -ad ell se li deu la fundació de l'Archiu del Regne de València, a on se començaria a recopilar la documentació regnícola- i moltes de les relíquies que es conserven en la Seu Valentina, descollant el Sant Calic.

La reina Maria fallí en el Palau Real en 1458, als 57 anys, assistida pel metge i escriptor Jaume Roig. Fou soterrada, com ella desitjava, en una zona del claustre del Monasteri que ella havia ajudat a consolidar. El seu sepulcre, gòtic, es troba junt a la capçalera de l'església, en la zona claustral; el seu sarcòfeg, decorat en les armes d'Aragó i Sicília, junt a les de Castella i possible simbologia vinculada en la Trinitat, es troba baix un arc conopial de finíssima traça.

Juli Moreno i Moreno

Fullet de "Tots els dies 9". Activitat que organisa Convencio Valencianista

Les Nostres Rondalles Valencianes

El lladre i el penjat

En un poble hi havia un lladre. Com era amic de l'alcalde, este el va avisar que la justícia aniria per ell. "Convindria –li va dir l'alcalde– que te n'anares del poble, perquè si te peixquen, te tancaran en la preso i Deu sap quan eixiras." El lladre, seguint les instruccions del senyor alcalde, se'n va anar a un **secà** seu i se'n **pujà** per a amagar-se a la garrofera mes gran que tenia.

Pero es va donar la casualitat que en aquella garrofera hi havia un home penjat, que el lladre en la seua **ofuscacio** no va **vore**. Sí, en canvi, el varen vore uns homens que passaven per allí i van donar conte a les autoritats.

En arribar al poble, el **juge** d'instruccio, va preguntar pel lladre, i l'alcalde li digue al **juge**, que segurament hauria anat a amagar-se a alguna finca seua. Pero, primer que res s'havia d'anar a vore a un home que s'havia penjat, justament d'un **arbre** propietat del lladre que buscaven, en la partida del bovalar. Allí es **dirigien** el **juge**, el secretari, l'alcalde, els aguasils, el retor, els **escolans** i el **mosquer** de curiosos, que en enterar-se de lo que passava se van incorporar a la comitiva.

Apleguen al garroferal i el **juge** ordena als aguasils: "**pugeu** a baixarlo". El lladre que estava en lo mes alt de la garrofera i s'ho sent, pensa: "estos venen per mi" i veent-se perdut, exclama: "no cal que **pugeu**, que ya baixare yo a soles".

La gent que sent aquelles paraules, creent que eren del mort, s'esglayen i, "cametes me valguen", comencen a fugir tots, atropellant-se pel camí. El **juge** pert les sabates, els secretaris, els papers, l'alcalde, la vara, l'aguasil, els **sogalls** i les cadenes, el retor, l'**estola** i les **crismeres**, els acolits la creu i els **canelers**, i de la gent, uns van a bacs, i uns atres, a redolons; confusio que aprofita el lladre per a anar-se'n pel mon, a on no el conegueren.

J. M^a. Guinot i Galàn

Del llibre de l'autor: *Rondalles de la meua terra*.
Real Academia de Cultura Valenciana. Valencia, 1995
Rogle Constanti Llombart

PATRIMONI VALENCIÀ

Monasteri de Sant Vicent de la Roqueta

L'antic monasteri de Sant Vicent de la Roqueta, alçat en el lloc a on va patir martiri el diaca Vicent, se troba situat en el carrer Sant Vicent Martir de Valencia ciutat, per a on discorria l'antiga *Via Augusta*.

El nom peculiar de “**La Roqueta**” pareix ser que es degut a que, en la zona en la qual se construí el santuari, hi havia un promontori rocos.

Els seus orígens se situen a principis del **segle IV**, quan s'edificà l'iglesia primitiva. La veneració de les despulles del

martir i l'augment de pelegrinacions que acodiaven a la tomba del Sant, feu que pronte resultara insuficient l'espai, construint-se en el seu lloc un gran temple i un monasteri annex.

En l'època de la dominació musulmana se respectà el cult cristià en esta iglesia. Els **mossarabs** tingueren en Sant Vicent de la Roqueta el seu temple espiritual.

Despuix de la conquesta de Valencia en 1238, seria **Jaume I** qui assumí la responsabilitat de restaurar la comunitat cristiana i recuperar el temple, construint un conjunt monàstic format per una iglesia, un monasteri i un hospital. Este conjunt va patir a lo llarg dels segles moltes transformacions, sent derrocat parcialment (guerra de l'Independència, guerres carlistes, Guerra Civil), i tornat a reconstruir en varies ocasions.

El **Rogle Constanti Llombart de Cultura Valenciana**, sabedor de la situació en que es troba este important referent patrimonial, i del possible destí i ús que l'Administració ha pogut projectar (respecte de l'instal·lació d'un museu dedicat a Sorolla), no podem més que manifestar la nostra més profunda **sorpresa i estupor** davant lo que considerem una greu falta de sensibilitat del Govern Valencià i de l'Administració si a la fi adopta eixa decisió.

Nos hem posat al costat de les **moltes associacions i personalitats** que han denunciat l'obcecació de l'Administració autònoma (Conselleria de Cultura i Educació) i han manifestat la seua rotunda negativa a recolzar este projecte; ja que, si bé l'univers Sorolla mereix un museu i més, no es este el lloc més adequat per a instal·lar-ho.

Mes encara si tenim en conte el lloable projecte que estan impulsant diverses associacions per a recuperar el “**Cami de Sant Vicent Martir**”, una importantíssima via que nos conectà en Europa, des de l’epoca del primer cristianisme, per mig del pelegrinaje.

Borrar qualsevol signe identitari es l’objectiu de “los del Partido Popular”. Ya han fet desapareixer la **llengua valenciana** de la vida oficial, substituint-la pel català (aprovació de la AVLl i introducció d’est organisme en el mediocre Estatut que pactaren i nos han “regalat”), han segut incapaços de fer complir una sentència i revertir la barbaritat arquitectònica que es feu en l’actual **Exteatre roma de Sagunt**... Ara li toca al Monasteri de la Roqueta en l’excusa de fer un museu dedicat a Sorolla, al que precisament l’han redescobert ara. Apliquem la màxima i allo de dir “**mes val tart que mai**”.

Text tret del Rogle Constanti Llombart

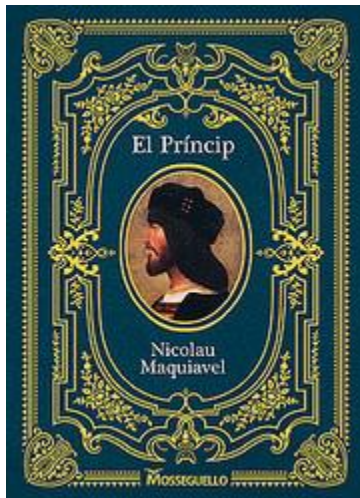
RESENYA BIBLIOGRAFICA

Maquiavel, Nicolau

El Príncip

Traducció: Rogle Constanti Llombart de Cultura Valenciana

Mosseguello. Castelló, 2025 (177 pàgines)

El Príncip, l’obra més coneguda i també més influent de Maquiavel –puix ha servit de manual per a grans líders i governants–, ha segut motiu d’interessants estudis, especialment sobre l’art de la política i del govern, pero també sobre la psicologia per lo que fa a les maneres d’encarar situacions i de resoldre problemes.

Considerada un clàssic, és una obra que seguix despertant passions, donat que les idees que expressa són d’absoluta actualitat. Baix esta premissa, el Rogle Constanti Llombart acometé la seua traducció a la llengua valenciana, un treball que s’ha fet en molt de

recapte, buscant la màxima correcció i també la millor intel·ligibilitat, per a lo qual, a banda de tindre una publicació en castellà de 1924 com a base per a la seua translació, s’ha contrastat en unes atres versions, tant en esta llengua com en uns atres idiomes com ara l’italià, el portugués o l’anglés.

S’ha considerat la conveniència d’incloure un glossari en tots els personages als que aludix Maquiavel en el seu text. En açò s’ha pretés facilitar la contextualisació, la llectura i comprensió, donada l’abundància dels mateixos i la forma en que l’autor utilisa les seues circumstàncies vitals en orde a eixemplificar o censurar les decisions que prengueren o les actuacions que protagonisaren.

L’edició inclou també una extensa biografia de l’autor i una introducció que contextualisa l’obra.

RACÓ PILOTA VALENCIANA

Cap a un estiu redonet

Tots els enamorats del més valencià dels esports, creem tindre raons ben constatades per a pensar que el nostre és un net exemple de deportivitat, companyerisme, valors humans..., sobretot veent el comportament agressiu en uns altres esports “de masses”, agressivitat que ja es transmet en competicions infantils i juvenils, pares inclosos..., i no cal dir res de la misèria política entre rojos i blaus, tristíssima.

Quan acabem de viure una gran final (en Orba) en l'edició XVI de Raspall femení, tant per a tercer i quart lloc entre Irene i Mar com per a Campeona i Sub entre Victòria i Ana, trinet ple i apassionants aplaudiments d'una afició que entén i compartix la maravillosa progressió del món femení en Pilota Valenciana.

Quan vos escric està a tall d'arribar la final de la 39 edició de Raspall masculí, diumenge 15-6 en Bellreguard, possiblement oferida per la TV autonòmica, entre l'actual campió Tonet IV de Genovés i el valent aspirant al títol Ivan d'Ontinyent; han quedat per a tercer i quart Salelles II d'Oliva i Vicent de Xeraco; segur que trinquets plens a seny i l'espectàcul únic del Raspall. La gran final a Escala i Corda, 40 edició, està anunciada en la Catedral del Joc a l'Alt, Pelayo el diumenge 22-6 de matí en la TV i un ambient màgic; els quatre aspirants estan en semifinals i són, Puchol II de Vinalesa x Marc de Monserrat i Lluís de la Vega d'Almussafes front a Alejandro de Monserrat, ben de cor crec que guanyarà el nostre esport captant un bon grapat de nous aficionats.

Mentrestant el món dels Clubs ya no pot tindre més competicions i activitats escolars; des de la 50 edició de la Galocha (Corte Inglés) ya en semifinals als 43 Jocs deportius escolars a totes les modalitats; des de la 41 edició a Llargues i la 33 a Palma, Trofeu Dip. d'Alacant passant per la 38 edició a Frontó València

parelles, Trofeu Dip. de València, també en semifinals; tenim les finals en Ondara dels Jocs Escolars a Llargues i les finals en Ribarroja del 16 Individual de Clubs a Escala i Corda; està en joc el Trofeu de L'Alqueria d'Asnar a Raspall femení i s'anuncia la VII edició del Campeonato Autonòmic de Pilota Grossa; mamprenen el 14 Individual de Galocha i el també Individual d'Escala i Corda al set i mig, els dos de Clubs...

El pròxim juliol estan preparats els entrenaments de les Seleccions femenina i masculina per a participar en l'Europeu Jove de Bèlgica, en setembre i tenim oferta d'una dotzena de Campus de Pilota en tot el nostre territori... Avant i Amunt una de les gras raons d'Identitat valenciana com la Pilota a mà. Bon estiu.

Aureli López

MANIFEST DE CONVENCIÓ VALENCIANISTA

Sobre la marginació del valencià en Europa i la catalanissació de les proves educatives

Convenció Valencianista, fidel als seus fins estatutaris de defensar la personalitat pròpia del poble valencià i de favorir solucions que superen la divisió identitària, manifesta públicament la seua preocupació i rebuig davant de dos fets recents que afecten greument a la dignitat i al futur de la nostra llengua i cultura:

1.- L'exclusió del valencià per part del Govern espanyol davant l'Unió Europea

El valencià és l'única llengua oficial de l'Estat espanyol que no ha seguit proposta per a ser reconeguda com a llengua oficial de l'Unió Europea. Mentre el castellà, el català, el gallec i el basc han rebut el suport del Govern per aquest reconeixement, el valencià –al costat de l'aranès– ha seguit ignorat, a pesar de contar en reconeixement estatutari com a llengua pròpia del poble valencià.

Denunciem que esta discriminació suposa un atac directe a l'igualtat de drets dels valencians i a l'estatus del nostre idioma, que, lluny de ser secundari, representa una tradició lliterària i històrica secular, digna del mateix reconeixement que qualsevol altra llengua europea.

2.- Manipulació ideològica en les Proves d'Accés a l'Universitat (PAU)

Manifestem també la nostra més ferma condemna al contingut i enfocament de l'examen de "Valencià. Llengua i literatura" de la PAU 2025.

L'enunciat se presentava en un model llingüístic propi del català (variant oriental), totalment alié a la realitat llingüística valenciana i incompatible tant en la normativa de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana (RACV) com en les formes que supostament recomana la AVL.

Además, es preguntava als alumnes per figures exclusivament catalanes, com **Mercè Rodoreda**, deixant de costat a autors valencians fonamentals com ara Anfós Ramon, Xavier Casp, Miquel Adlert, entre uns atres. Esta selecció de continguts, sumada a l'utilització d'un lèxic i

morfologia propis de Barcelona, evidencien una voluntat clara d'alienar als jóvens valencians i d'impondre'ls una visió catalanista de la nostra realitat cultural.

Esta classe de pràctiques docents no només distorsionen la realitat llingüística valenciana, sino que suponen además una instrumentalització ideològica de l'ensenyança que atenta contra la llibertat i els drets culturals dels estudiants valencians.

EXIGIM:

- Que el **Govern espanyol incloga immediatament el valencià** en la proposta de llengües oficials de l'Unió Europea, en igualtat de condicions que les atres llengües que aspiren ad eixe reconeiximent.
- Que el **Govern de la Generalitat Valenciana reclame en la ferma que pertoca** davant del Govern espanyol respecte a l'Estatut d'Autonomia valencià, el qual arreplega inequívocament com a cooficial l'idioma valencià.
- Que la **Conselleria d'Educació** revise el temari i els criteris de selecció dels continguts educatius, garantissant la presència d'autors, formes i referents **plenament valencians**.
- Que cesen les **ingerències pancatalanistes** en el sistema educatiu valencià, i es construïxca una ensenyança **en clau valenciana**, en base al consens i al respecte a la nostra identitat pròpia.

Des de **Convenció Valencianista**, reafirmem el nostre compromís per una societat valenciana cohesionada, lliure d'imposicions externes, orgullosa de la seua llengua pròpia i en un futur construït en **clau valenciana**.

València, 10 de juny de 2025

Històries de Dénia

Els efectes perniciosos dels cines de Dénia

Des d'un punt de vista social, la ciutat de Dénia a lo llarg de la seua història ha tingut fama de tolerant i oberta, inclús en els moments en que la tolerància no era un valor massa practicat sobre la moral, per eixemple, mai s'ha aplegat a l'extrem que han caracterisat atres societats locals, exageradament estrictes respecte al comportament públic que s'alluntaven de lo que estava socialment acceptat.

No obstant, les veus més conservadores i escandalisades es deixaven sentir de quan en quan, unes veus que en el règim polític eixit de la guerra varen trobar un marc idòneu d'expressió i influència. A finals de 1940 i principis dels 50, l'Ajuntament de Dénia va rebre freqüents escrits del llavors hiperactiu Centre Parroquial d'Hòmens d'Acció Catòlica. L'objecte de l'immensa majoria dels comunicats era per a alertar a les autoritats sobre la moralitat, o millor dit la falta de moralitat, dels espectàculs públics, balls i cines eren els principals motius de preocupació.

En una d'estes cartes enviada l'11 d'abril de 1952, en nom de, “la imperiosa necesidad de salvaguardar los valores de nuestra infancia” el Centre Parroquial d'Hòmens d'Acció Catòlica, informa a l'alcalde de llavors, Antonio Muñoz “de lo que pudiera permanecer oculto a su conocimiento”. La presunta ignorança de l'alcalde a la qual aludien els Hòmens d'Acció Catòlica és “La escasa o nula observancia de todo lo legislado en materia de espectáculos públicos en relación con los menores de edad” especialment perque en les sales de cines de la ciutat, que segons lo escrit deixaven entrar als menors “sin tener en cuenta para nada, la censura del Estado creada a dicho efecto”.

L'advertència no es conformava en fer notar la “sistemàtica impunidad” en la que actuaven els empresaris dels cines de Dénia, ya que inclús introduïxen un nou gènere cinematogràfic quan intenten justificar la censura “es evidente que nuestro Estado, al establecer en la censura cinematográfica la calificación “tolerada para menores” ha tenido muy en cuenta la acción perniciosa del cine malo en las mentes infantiles y con tal motivo acudo a este organismo”. No solament el “cine malo” que es projecta en les pantalles tenia efecte pernicios, sino també l'obscuritat que requerix qualsevol projecció cinematogràfica que també convertix les sales de cine en llocs poc recomanables per als jóvens. És particularment desassossegant i il·lustrativa la denúncia que va fer el Front de Joventuts a finals de 1956. En una reunió de mandatariis locals de l'organització Jovenil Falangista, el president es queixa de la falta de moral en la nostra joventut actual.

Una acta de reunió afirma, que tan alarmant diagnòstic que social va crear un debat entre els assistents, els quals varen decidir unànimement que les autoritats locals prengueren midex enèrgiques, per a evitar que en els nostres cines se seguixquen cometent una sèrie d'actes, que per l'indecorosos contribuïxen a la deficient formació de la nostra joventut. És degradant vore en els mencionats locals, jóvens de 14 i 15 anys, adoptant postures inadequades i cometent accions que fins a en els majors són vergonyoses.

Pel que fa als salons de ball, és immens el número de menors que se'ls permet l'entrada en els mateixos, veent actes que per la seua edat no deuen ser-los permesos. Tots els assistents acorden unànimement es done trasllat a les autoritats i jerarquia superiors per a que es pose vedat a tanta immoralitat, vigilant i expulsat, si cal, dels cines ad aquells que es permeten certs llibertinages, i sobre els balls, es posen sancions als propietaris que permeten l'entrada en el seu local a menors d'edat. Per Deu, Espanya i la seua Revolució Nacional Sindicalista.

Roc Chabàs Associació

SI BUFA VENT DE LLEVANT, AIGUA PER DAVANT...

L'expressió, segons A. Lemos, és del tio Vicent de Santem, de Dénia, allà per 1946. Una expressió que segueix vigent.

Les pluges sempre han estat presents en l'autumne, i eren esperades. Sense aigua no és possible l'agricultura, ni la vida en general. Ara be, el problema és la quantitat, sempre diem que plouga “en coneiximent”. Però la pluja té el seu propi interès. Els que té la naturalesa, no el de les persones. En temps històrics també hi havia pluges fortes i els nostres antepassats ho tenien clar. La Dénia migeval cristiana, en poca població, està construïda en alt, com una illa rodejada de zones inundables. Al nord la marjal -les Marines- i al sur el Saladar, el nom ho diu tot, i el Riachol. Però també abans, en temps de la Taifa, la ciutat, en molta més població, va créixer per a on va poder en zones més perilloses com el Fort. Plugues fortes i desastres sempre han ocorregut, però ara fan més dany i són més freqüents. Sabem que en 1618 el pont del camí d'Ondara (el del molí d'en Coll) es va trencar, i ràpidament ho varen tornar a fer. Era necessari perquè comunicava Dénia en els pobles del marquesat i les muntanyes, però el pont va durar solament 5 anys. En febrer de 1623 l'aigua ho va arrastrar de nou i 26 hòmens varen tindre que anar ràpidament a construir-ho en fusta i pedra. Molts són els episodis, el més fort va ocórrer en octubre de 1957. Va inundar els carrers de Dénia en més profunditat, en 2 metres d'aigua: carrer Barbacana, l'Estació, Colon, Patricio Ferrándiz, Saladar i va afectar a unes 300 cases, además de pèrdues en el camp.

Ara casi tot està construït. No pel creiximent del veïnat sino pel negoci. A l'obra excessiva se suma l'augment provat de la temperatura de la mar, etc. Un còctel perillós que els científics nos recorden que pot provocar desastres. Podem dir que ara falta la prudència... Miren la fotografia d'aquella inundació de Dénia en 1957, ¿quin carrer creuen que és?

EL MERCAT DOMINICAL

¿Estaven al tant de que en Dénia, el mercat semanal que es realisa els dilluns solia tindre lloc els dumenges de matí?

Fa un segle, en 1924, els comerciants de Dénia expressaven les seues queixes a l'Ajuntament. No desijaven obrir les tendes ni els llocs, ya que el dumenge, per llei, era una festivitat des de l'any 1903. No obstant, l'Ajuntament ho va rebujar. El mercat dominical estava regulat per les disposicions municipals i data de temps antics, abans de la Llei municipal de 1877.

Les queixes varen persistir i en 1927, Miguel Ferrer Morató, qui era el president del pòsit de peixcadors, va compartir la seua perspectiva: “He conegut des de sempre que el dia de mercat és el Dumenge. . . No podrà ser diferent. El terme té més edificis que la ciutat, tots ocupats per agricultors i treballadors temporals que, generalment, solament visiten Dénia els dumenges per a complir en els seus deures religiosos i realisar les seues compres. Si es modifica la data, els agricultors es vorien obligats a perdre mig dia de salari, lo que també afectaria al mercat antic (el de la Glorieta), ya que molts llauradors optarien per anar a atres pobles de la regió. Era un fet que el terme tenia més habitants que la ciutat.

L'escriptora Maria Ibars, qui en la seua novela "Vides planes" presenta una representació del camp denier. Observem un terreny densament habitat per agricultors que sembren armelers, garrofers, llegums i, principalment, vinyes per a elaborar panses. Una comunitat que habitava en un conjunt de menudes vivendes “bajo la sombra del Mongó”, tal com mencionava Maria Ibars.

ROGLE

PREU: 0 sextercis

Primavera 2007

Numero Extra

HISTORIA ORIGINAL: "EL COMBATE
DE LOS JEFES" DELS GENIALS
UDERZO I GOSCINNY.
ADAPTACIÓ AL CAS
VALENCIA: 3PES.

presenta
UNA AVENTURA DE

Asterich

LA RESISTENCIA

PER LA LLENGUA

VALENCIANA

ESTEM EN L'ANY 2007 D. DE C. TOTA VALENCIA
ESTA OCUPADA PEL CATALANISME... ¿TOTA? ¡NO!
UN GRAPAT D'IRREDUCTIBLES VALENCIANS
RESISTIX ENCARA I SEMPRE A L'ADOCTRINAMENT.
PERO LA LLUITA NO ES FACIL QUAN L'ENEMIC
ES LA MENTIRA, LA CENSURA, L'HIPOCRESIA...
I LA DESIDIA.

EN PRIMER LLOC ESTAVEN ELS PRETENSIVOS DE SEMPRE, QUE ES CATALANISAVEN PER ESNOBISME IGUAL QUE CENT ANYS ARRERE ES CASTELLANISAVEN PER COENTOR.

¿I PER QUE HAS PINTAT LES COLUMNES DE ROIG I GROC?

FA CATALANOFIL.

A MI ME PAREIX MES BE CATALANOFAVA...

¡CATALANOFOP!

¡TOCA! PAREIX QUE HE TOPETAT EN UN CATALANOFOLL.

I DESPRES ESTAVEN ELS ALTRES VALENCIANS, IRREDUCTIBLES, LLIBRES, ESPONTANEUS; ORGULLOSOS DE SER I SENTIR-SE VALENCIANS, SENSE COMPLEXOS NI VERGONYES, I DIFICILS DE MANIPULAR PER LA PROPAGANDA OFICIAL.

EN UNA REUNIO SECRETA...

¿A QUE JUGUES, CAMPSICH? ELS NOSTRES PREDECESSORS, PUJOLUS I ZAPLANEZ, CREAREN L'ACADEMIA VASSALLA DE LA LLENGUA PER A GARANTISAR L'IMPOSICIO DEL CATALA, PERO SI TU NO PERMETS QUE LI DIGUEN CATALA, AL FINAL L'INVENT NO VA A SERVIR DE RES.

CADA COSA AL SEU TEMPS. T'HO EXPLICARE...

GRACIES A LA AVL PUC CONTINUAR IMPLANTANT EL CATALA MENTRES SIMULE QUE DEFENC EL VALENCIA. ALS VELLIS ELS ENGANYEM POC; ELS JOVENS, EN CANVI, SON FACILMENT MANIPULABLES I S'ENGOLIXEN SENSE PROBLEMES LO DEL "VALENCIA CULT". LO UNIC QUE NO PODEM FER ENCARA ES DIR-LI CATALA.

SI, YA SE. EL "VALENCIA CULT" ES CATALA EN UNS TOCS DE VALENCIA, PER A DISSIMULAR. PERO LO QUE VOLEM NOSATRES ES NUGAR LLEGALMENT LA "UNITAT DE LA LLENGUA" I PORTEM GASTATS YA MASSA DINERS.

CALMA, A MI ME TE IGUAL ESTE ROLLO DE LA LLENGUA, AIXINA QUE NO PENSE ENFRONTAR-ME A LA RET D'INTERESSOS QUE HEU MONTAT AL VOLTANT DEL CATALA. MES MES FACIL TOREJAR AL POBLE. PERO NO ES PODEN CANVIAR SIGLES D'HISTORIA EN UN NO RES, ES PRECIS SEGUIR UN PLA PER A AFONAR TOTA RESISTENCIA.

IGUAL QUE VOSATRES, FENT CREURE QUE EL CATALANISME ES CIENCIA, ACUSEU D'ANTICIENTIFICS A QUI VÓS MOLESTA, NOSATRES. FENT CREURE QUE LA AVL REPRESENTA EL CONSENS I EL DIALEC, DESACREDITEM A QUI S'OPON ACUSANT-LO DE MARGINAL I CRISPADOR. DESVIANT L'ATENCIÓ CAP A LES OBRES FARAONIQÜES I ELS GRANS ACONTENYIMENTS MEDIÀTICS, FAREM D'ESTE POBLE LO QUE NOS VINGA EN GANA. "PA I CIRC", QUE DIEN EN TEMPS DELS ROMANS (O SIGA, ESTOS TEMPS, ... NO, AQUELLS TEMPS ... BO, TU MENTENS). PERO FAREM UNA VISITA A LA AVL I TE DEMOSTRARE PER QUE HEM D'ANAR ESPAL.

MENTRIMENTRES, DOS MEMBRES DE LA AVL TRACTEN DE CONVENCER A UN CIUTADA UTILISANT TOTA LA FORÇA DELS SEUS ARGUMENTS... BE, DEL SEU UNIC ARGUMENT.

YO SOC EL TEU SUPERIOR INTELLECTUAL I TU NOMES ERES UN IGNORANT MEMBRE DEL POPULACHO. PARLARAS LO QUE YO TE DIGA QUE PARLES PERQUE AIXINA HO EXIGIX LA CIENCIA! ¿ESTA CLAR?

¿PUC FER UN PREGUNTAT? ¿QUINA DIFERENCIA NHI HA ENTRE EXHA CIENCIA TEUA I EL FASCISME?

¡BE! RESOLT ESTE DEBAT CIENTIFIC, PARLEM DE L'OBRA DE CONSTANTÍ LLOMBART.

¿DE LLOMBART?

¡PERO SI ELL NO TE RES QUE VORE EN LA AVL! LLOMBART SEMPRE DEFENGUE L'IDENTITAT DEL VALENCIA DINS D'UNA GERMANOR ENTRE LES LLENGÜES.

¡PERO DIGUE QUE TOTES VENIEN DEL LLEMOSE, I EN AIXO ES PROU PER A QUE EL FEM PASSAR PER CATALANISTE!

¡QUE FART ESTIC D'AGUANTAR ANTICIENTIFICS!

¡PAF!

¡MIRA! ¡U QUE HA PERDUT UN DEBAT!

¡FLOC!

¡PER SANT JORDI I LA MORENETA! ¡SI ES U DELS ANTICS "BLAVEROS" QUE TENIM A SOU EN LA AVL! ¡ARA ENTENC PERQUE DIES QUE NOS HAVIEN VINGUT QUE NI CAIUGUTS DEL CELU!

UNA MIQUETA MES TART...

M'HEU DONAT MOLTS PROBLEMES EN LA VOSTRA PRESSA PER CONSEGUIR LA SUBSTITUCIO LLINGÜISTICA... VULLC DIR, LA "UNITAT DE LA LLENGUA". N'HI HA UNA POSSIBILITAT D'ACCELERAR EL PROCES, PERO DEPEN DE LA VOSTRA CAPACITAT PER A FER FRONT ALS BLAVEROS.

RES MES FACIL, ELS TENIM CONTRA LES CORDES. ¿EN QUE HAS PENSAT ARA? ¡AÇO SERA UNA MASSACRE!

.CAT
SWEET
.CAT

¡UN DEBAT EN TELEVISIO!

EL CATALANISME TRAICIONA LA BONA VOLUNTAT DE LA GENT DISFRASSANT-SE DE CIENCIA; PERO ES UNA PATRANYA. HO PROVA EL SEU COMPORTAMENT: COM ELS SEUS ARGUMENTS SON INDEFENDIBLES, PER A EVITAR EL DEBAT ES TANQUEN EN PSEUDOACADEMIES I UNIVERSITATS POLITISADES DES D'ON DESACREDITAR A QUI ELS FA FRONT MENTRES RECLAMEN UNFLATS DE SOBERBIA, L'OBEDIENCIA CEGA DE TOT LO MON A LES SEVES INVENCIONS.

PERO L'AUTENTICA CIENCIA ES BASA EN EL DIALEC OBERT I EL CONTRAST D'IDEES. MAI PARLA DE "VERITATS INQÜESTIONABLES", NI ES CANSA D'EXPLICAR ELS SEUS ARGUMENTS; PERQUE NO PRETEN SER OBEIDA, SINO TRANSMETRE EL RESULTAT DELS SEUS ESTUDIS A LA SOCIETAT PER A QUE ESTA, LLUIREMENT, CONSTRUIXCA EL SEU FUTUR.

L'ENGANYIFA ES TAN CLARA QUE NO HAGUERA PROSPERAT SI, DES DEL PRINCIPI, NO S'HAGUEREN APROFITAT DE DOS SENTIMENTS:

LA PEDANERIA DELS QUI, PER PURA AFECTACIÓ, VOLEN PARLAR DIFERENT DEL COMU DE LA GENT PER A FER-SE ELS INTELLECTUALS I ELS PROGRESSISTES;

I LA DESIDIA DELS QUI, DESPRES DE SIGLES DE CASTELLANISACIÓ, HAN DESPRES A CONSIDERAR AL VALENCIA COM A UNA LLENGUA DE SEGONA I PER AIXO PENSEN QUE NO VAL LA PENA PEDRE TEMPS I ESFORÇ PER ESTE TEMA.

POTS ACACHAR EL CAP I PARLAR LO QUE TE MANEN ELS QUI NEGUEN L'HISTORIA, DESTROCCEN LA LLENGUA I, DES D'UNA POSTICA SUPERIORITAT, ES RIUEN DELS SENTIMENTS MES PROFUNTS DELS VALENCIANS.

¿O POTS IGNORAR LA PROPAGANDA OFICIAL I PARLAR L'AUTENTICA LLENGUA VALENCIANA, LA DE TONS PARES I YAYOS, I TRANSMETRE-LA TAL QUAL ALS TEUS FILLS.

ELS DEIXARAS UNA DOBLE HERENCIA: UNA LLENGUA CULTA, EXPRESSIVA I DOLÇA; I L'EIXEMPLE DE LA TEUA IRRENUNCIABLE DIGNITAT.

NO ESPERES A QUE UNS ATRES HO FACEN PER TU. LA LLENGUA VALENCIANA DEFEN DE TOTS I CADA U DELS VALENCIANS CONSCIENTS I LLUIRES.

TU TRIES. ALEA JACTA EST.

SI ESTAS D'ACORT EN ASTERICH I OBELICH, COLABORA EN ELS IRREDUCTIBLES VALENCIANS DIFONENT ESTA HISTORIA A TRAVES DEL CORREU ELECTRONIC O PER MIG DE FOTOCOPIES. SI NO ESTAS D'ACORT, NO T'OFENGUES. MOLTS DE NOSATRES TAMBE NOS DEIXAREM ENGANYAR I SABEM QUE NO ES FACIL RECONEXER-LO. NOMES PODEM DIR-TE QUE T'INFORMES MILLOR. EN ESTE, I EN QUALESVOL ATRE TEMA, CONTRASTA SENSE PREJUINS TOTES LES OPINIONS. PER A QUE NINGU DECIDIXCA PER TU.